

Projectverslag Israël

Conferentie (4 t/m 9 augustus)

De conferentie was erg bijzonder. Het was een luxe hotel met heerlijk eten, maar we hadden ook een intensief programma. Elke morgen begonnen we met een half uur worship, waarna we teamtijd hadden. In die teamtijd maakten we ook het stille tijdsmateriaal. Vervolgens hadden we een seminar en daarna de lunch. 's Middags werd er gesport en konden er workshops gevolgd worden. Na het avondeten hadden we ten slotte een lange dienst, waarin Henk Stoorvogel of Kirt Edwards (USA) voorging. Op de laatste dag sprak Anne van der Bijl. Een van de teamleden, uit de Faraoer-eilanden, heeft tijdens de conferentie zijn leven aan Jezus overgegeven. Hij was Christelijk opgevoed en 'geloofde het allemaal wel', maar het bleef bij religie, zonder een echte relatie met Jezus. In Haifa hebben we zijn 2e 'geboorte' gevierd!

Woensdag (10 augustus)

Op woensdag was het tijd om te vertrekken van de conferentie. Al vroeg gingen we met bussen naar Jeruzalem, waar we 3 uur hadden om alles te bekijken. Gelukkig waren Fokke & Hannah er al eerder geweest en konden we snel langs alle bezienswaardigheden. Daarna gingen we de bus weer in, richting Bethlehem (Westbank). Daar waren we een uur te vroeg en daardoor konden Fokke & Hannah nog even langs het gastgezin waar ze met kerst verbleven. Een uur later dan gepland begon de dienst in het Betlehem hotel waar een lokale voorganger, de voorzitter van de vereniging van Messiaanse gemeente en Anne van der Bijl voorgingen. Om 10 uur vertrokken de bussen weer, elk team op weg naar hun eigen stad en gemeente.

Donderdag (11 augustus)

Op de eerste dag hebben we uitgeslapen (we kwamen om 3 uur 's nachts aan) en daarna bij de pastoor geluncht. Nadat we het programma hadden doorgenomen en met de jeugd van de kerk het programma hadden doorgenomen, kregen we een rondleiding in Haifa. Daar hebben we wat gegeten en vervolgens zijn we naar huis gegaan. Nog even wat voorbereid en vervolgens op bed.

Vrijdag (12 augustus)

Op de eerste clinic-dag hadden we direct al 40 kinderen. Het was heeeeeeeel erg heet, met maar weinig schaduw op het veld. Toch hielden we het allemaal goed vol. De kinderen waren evangelisch en moslim. De jeugd van de kerk hielp goed mee en vertaalde. 's Avonds gingen we met de jeugd van de kerk de belangrijkste straat van Haifa in om daar drama te doen, te zingen en te evangeliseren. Naomi en Fokke (Timo) bleven thuis omdat ze niet helemaal fit waren. Flink schrikken was het toen er in het centrum opeens knallen te horen waren. Het bleek gelukkig vuurwerk te zijn, wat hier het hele jaar door mag worden afgestoken.

Zaterdag (13 augustus)

Vanmorgen waren er iets minder (30) kinderen. Het is namelijk sabbat en dan gaan de Arabische gezinnen massaal naar het strand. Het is een echte familiedag. Op dit moment hebben we lunch bij een van de gezinnen. Elke dag lunchen en dineren we bij een andere familie. Het is heel leuk om zo de mensen van de gemeente wat beter te leren kennen. Morgen gaan we naar de kerk en zien we ze allemaal :D Het eten is elke dag weer heerlijk en bij de lunch wordt dus warm gegeten. Dat kan erg lang duren. Gisteren hebben we van 1 tot 5 geluncht!

Zoals we verteld hadden gaan gezinnen op zaterdag massaal naar het strand. 's Avonds zijn we dan ook naar een van die stranden gegaan. Eigenlijk is de hele kuststrook van Haifa tot Tel Aviv een groot strand, maar wij zijn naar het populairste gedeelte, net buiten Haifa gegaan. De golven zijn lekker hoog,

maar helaas hebben we geen tijd om te zwemmen. Tenminste, dat was de bedoeling. Helaas was de pastor verhinderd en moesten we lang op hem wachten. Toen hij er eindelijk was, was het al meer dan anderhalf uur later en was het rustiger en donker. We deden het drama 'The Stage' op een podiumpje en zongen daarna wat liedjes. Als we de jeugd van de kerk net zo ver hebben dat ze wat flyers gaan uitdelen, komt de politie opdagen. Het is verboden om te evangeliseren onder kinderen, maar dat deden we niet en was ook niet het probleem zo bleek later. Mensen gooiden de flyer op de grond en voor die rotzooi hadden we geen vergunning. Omdat het ook al laat was, hebben we ingepakt en met een licht teleurgesteld gevoel zijn we terug gegaan. Een mislukking? Dat niet! Een paar mensen hebben een pakketje met onder andere het nieuwe testament gekregen. Een oud eenzaam mannetje (ex-generaal, met veel geld op zoek naar een jonge vrouw om te trouwen) drong iets teveel aan dat Hannah zou komen koffie drinken. Nadat ik hem flink op zijn plaats had gezet, hebben we nog even gepraat en even later nam de vrouw van de pastor het gesprek over. Hij heeft een bijbel gekregen, contactinformatie van de vrouw en hij heeft beloofd morgen naar de kerk te komen.

Zondag (14 augustus)

In Israël is zondag een 'gewone' werkdag. Omdat het van vrijdag 18.00 tot zaterdag 18.00 sabbat is, hebben de meeste mensen op die dagen weekend en wordt er zondag weer gewoon werkt. Omdat veel Arabische kerken toch graag hun dienst op zondag willen houden, doen ze dat vaak 's avonds. 's Ochtends hebben we dus gewoon clinics gehouden. Opnieuw hebben we waterspelletjes gespeeld, maar de sfeer was veel slechter dan zaterdag. Kinderen sloegen elkaar met lege flessen en luisterden niet goed naar aanwijzingen om niet op de tribunes met tassen met water te spelen. Doodmoe verlieten we het veld. 's Avonds hebben we een prachtige dienst gehad. Het is heel mooi om die Arabische liederen te horen en de kerk heeft voor zijn grootte (100 mensen) een heel goede band. Ook was er uitstekende draadloze engelse vertaling. Zelf hebben we het drama 'Pictures' gedaan en 2 liedjes (1 Nederlandse) gezongen. Ik heb wat gedeeld over mijn leven, mijn motivatie om mee te gaan en een aansporing gegeven aan de kerk om naar de mensen op de straat toe te gaan in plaats van het andersom te verwachten.

Maandag (15 augustus)

Maandagochtend was het echt te heet voor clinics, aldus de pastor. We hebben uitgeslapen (hard nodig!) en vervolgens gebrainstormd over de dutch night. Vervolgens heeft iedereen de ideeën uitgewerkt, inkopen gedaan en tientallen pannenkoeken en oliebollen gebakken (stinken!). Om een uur of 5 was alles klaar en hebben we nog even een broodje gegeten, voordat het gebedsteam kwam om ons te vergezellen naar het veld. Er waren ongeveer 80 mensen; waarvan meer dan de helft moslim was. Na een uitgelopen voetbaltournament, hebben we het drama 'Pictures' opnieuw gespeeld. Het zoontje (11 jaar) van een van de bidders gaf zijn getuigenis. Jakub vertelde het evangelie luid en kraakhelder. De oren van de pastor flapperden, maar het werd met een luid applaus ontvangen en bijna iedereen ging in op het aanbod gratis een bijbel en leeswijzer te ontvangen. De pastor had zelf 2 goede gesprekken met 2 families. Na het Hollandse eten - wat goed geordend verliep - kwamen ook Jonathan (AIA) en de directeur van Life Agape voor Arabieren nog even langs. De beheerder van het sportveld werd bedankt, maar bedankte ons ook! Hij doet het werk al 46 jaar en werkt met de moeilijkste jeugd van Haifa (en dat vertelde hij toen pas!). Hij vond onze toewijding fantastisch en staat wijd open voor meer van dit soort initiatieven. We hebben voor hem gebeden en hem een AIA shirt gegeven.

Dinsdag (16 augustus)

Dinsdagochtend zijn we vroeg op gegaan, om de koffers te pakken en het appartement op te ruimen. Om 10 uur zijn we bij de kerk, waar blijkt dat we met 14 mensen en alle bagage in een busje voor 15 mensen, zonder bagageruimte moeten. Het lukt allemaal net en als een sardienblikje rijden we naar Tel Aviv. Gelukkig hebben we airco! Het conferentiecentrum is prachtig. Helaas is het zwembad dicht, maar we vermaken ons prima en proberen de verwachtingen van ons duidelijk te krijgen. 's Avonds is er een

korte dienst en wordt het thema ingeleid: 1 Kortintiërs 2:2 (zoek maar eens op). Morgen komen de meeste conferentiegangers pas, waaronder een moslimfamilie en een paar andere niet-gelovige families. Naar aanleiding van de vorige conferentie zijn er een aantal complete gezinnen gedoopt!

Woensdag (17 augustus)

Het blijkt dat van ons verwacht wordt dat we onder de ochtend en avonddienst de kinderen van respectievelijk 12 tot 18 en 4 tot 11 vermaken. 's Middags geven we vervolgens sportclinics voor iedereen, zowel in het zwembad als op het veld. Tenminste, dat was de bedoeling. Als het zwembad open is, zijn de kinderen er niet meer uit te krijgen en de oudere jeugd van de kerk staat niet echt te springen om te helpen met alles. 's Avonds blijkt die hulp nog belangrijker, want de kinderen van 4 tot 11 spreken nauwelijks engels en zijn zonder vertaling en wat moeders niet in de hand te houden. Enigszins gefrustreerd van alle mislukte plannen en planningen, duiken we in ons bed. Wat wel heerlijk is, want hier hebben we weer airconditioning!

Donderdag (18 augustus)

Na een aantal keren overleg met de pastor en vanmiddag ook met de jeugd erbij, hebben we besloten dat we gewoon onze verwachtingen van de 'standaard aia sportclinics' moeten loslaten. 's Ochtends gaat prima, 's Avonds moeten we met wat vertalingen het gewoon maar zien als 'oppassen' en 's middags doen we gewoon een voorstel voor een activiteit en als er niet genoeg animo voor is, gaat het gewoon niet door. Het is moeilijk om te ontdekken wat God nou precies wil dat we hier doen, maar Gods liefde laten zien en de kerk bemoedigen (alleen al door onze aanwezigheid) kan altijd en overal, op elke manier! Om de zinnen wat te verzetten gaan we aan het einde van de ochtend even naar een winkelcentrum, waar we lekker bij de Burger King eten en een beetje rondshoppen. Er worden keteltjes voor Arabische koffie en wat schoenen gekocht. 's Middags hebben we gevoetbald met de jongens en verder lekker gezwommen. Op dit moment is de dienst bezig, die ik dus even skip om wat van ons te laten horen. Ik zal nu even kijken of het 'oppassen' goed gaat. Wie zullen het overleven, wij of de kinderen? ;)

Vrijdag (19 augustus)

Vrijdagochtend hebben we gevoetbald met de oudere kinderen. 's Ochtends gaat het tijdens de (ook wat kortere dienst) steeds erg goed. Het zijn voornamelijk jongens die graag willen voetballen. Na de ochtenddiensten zijn er steeds 3 praatgroepen (mannen, vrouwen en jeugd). De jongerenpraatgroep is met 5 nationaliteiten en 3 talen (Arabisch, engels en Italiaans) erg bijzonder. 's Middags hebben we afgewassen van de lunch, geoefend voor de avond (bonte avond na de dienst) en stille tijd en teamtijd gehouden. Verder is het met de hitte echt nodig om 's middags siësta te houden.

De zin waar ik gisteren mee afsloot, tekent de verkeerde instelling waar we ons vrijdag van bewust werden. Onze activiteiten op de conferentie waren heel anders dan we verwacht hadden. We hadden het gevoel kinder-sitters te zijn, met weinig kans om te evangeliseren. Bovendien; alle kinderen waren toch van christelijke families, op een uitzondering hier of daar na dan? Dat vooral de jongste kinderen ook nog eens heel lastig waren (vooral zonder vertaling - die je bij hun haast 1 op 1 nodig hebt) maakte het nog moeilijker. Ook bleek na 2 dagen dat het hele middagprogramma (we zouden 3 uur vullen met sport in en uit het water) niet door kon gaan omdat de kinderen en jongeren veel liever gingen zwemmen en het te heet was om te sporten op het veld. We raakten gefrustreerd en vroegen ons steeds af waarom we hier waren. Wat wilde God? Maar door onze frustraties en eigen verwachtingen en 'eisen', waren we blind voor zijn antwoord... tot gisteravond.

Tijdens een lange dienst (3 uur - zou 1 uur duren), hadden we opnieuw grote moeite om de 25 kinderen van 4 tot 11 in de hand te houden. Er was eerst niet eens vertaling, later maar 1 en pas toen het uit de hand ging lopen kwamen er wat ouders 'helpen'. Een paar kinderen (5) zijn erg gewelddadig en trekken zich niks aan van wat je ze vraagt, als je ze straft of wat dan ook maar. Een van hun is Angelo. Nadat ik hem 3 keer had gezegd geen andere kinderen te slaan en hem na elke keer 5 minuten stil (lees:

schoppend en scheldend vasthouden) liet zitten op een steen... ging het weer mis. En hij genoot er van! Maar nu pakte ik hem op, hield hem dicht tegen mij aan en omhelsde hem. Ik begon hardop - in het Nederlands - voor hem te bidden. Onmiddellijk werd hij rustig, stopte met het schoppen en trekken aan mijn oren en omhelsde me... doodstil! Ik vertelde hem dat ik van hem hield. Hij ook van mij. Ik vroeg hem naar zijn ouders en hij miste ze. Zo hebben we even rondgelopen, al pratend over zijn gedrag en steeds maar weer zei ik dat ik van hem hield. Toen hij na een minuut of 10 weer wilde spelen, was hij een ander jongetje! Kalm, andere kinderen helpend i.p.v. ze te slaan! Helaas begonnen wat later oudere kinderen hem steeds maar weer uit te lokken en te pesten. Maar ik was verrast hoe hij daar veel rustiger op reageerde dan eerst. Hij kwam naar mij toe en vertelde dan wat iemand had gedaan. Voordat hij op bed ging kwam hij me nog even welterusten zeggen en heb ik hem nog even vastgehouden. 'Houd Jezus echt van mij?' 'Ja Angelo, heel veel'. Van een oudere jongen hoorde ik later dat zijn vader alcoholist is, dat beide ouders niet geloven en hem de hele dag op straat rond laten hangen. Hij is hier met zijn oom, die wel gelooft. Ik schaamde me dood dat ik al die dagen hem gestraft had omdat ik er last van had en geen moment voor hem gebeden had, van hem gehouden had en met hem gepraat had.

Binnen de groep hebben we hierover gepraat en onze excuses aangeboden aan de gemeentes op de conferentie. Dank U God, dat u uw wil dwars door onze frustratie toch heeft kunnen laten zien: hou van ze!

Zaterdag (20 augustus)

Zaterdagmorgen hebben we weer gevoetbald met de jongens die er 'vroeg' uit waren. Na de ochtenddienst zijn we met z'n allen naar het zwembad gegaan. Daar werden 2 mensen gedoopt die in de dienst van vrijdag hun leven aan Jezus hadden overgegeven. Vrijdagavond hebben meerdere mensen hun leven overgegeven en een moslim gezin heeft voor zich laten bidden. De vrouw hieruit heeft het erg moeilijk om dat haar familie haar eerder vervolgde omdat ze christen wilde worden. Nadat de dopelingen een paar vragen hadden beantwoord en hun geloof in eigen woorden beleid hadden, werden ze door Pastor Philip onder water gedompeld. Daarna werd er door verschillende mensen voor ze gebeden en werden ze door iedereen gezegend. Het was erg bijzonder om hier zo een dienst mee te mogen maken.

Zaterdagmiddag wilden we een zeskamp organiseren, maar omdat de lunch naar 3 uur werd verschoven was daar helaas geen tijd meer voor. We hebben met elkaar nog even stille tijd gehouden, terug gekeken op het project en wat rondgehangen. Tegen 6 uur gingen alle conferentiegangers weg en om 8 uur hebben we als laatste het gezin van Pastor Philip uitgezwaaid. Heel vreemd om - op het personeel na - als laatste over te blijven en iedereen zo uit te zwaaien. We hebben Pastor Philip nog een T-shirt van AIA gegeven en zijn vrouw Violet wat andere cadeautjes.

Nadat iedereen weg was, hebben we in de keuken de laatste restjes eten en in de supermarkt gekochte chips, chocolade opgemaakt. Iedereen is erg moe en we zijn weer helemaal klaar voor Nederland/Faraoer-eilanden.

Zondag (21 augustus)

Vanmorgen in de Stille Tijd hebben we teruggekeken op wat we dit project geleerd hebben. Ook gaan we allemaal een brief schrijven aan onszelf met wat we geleerd hebben van Jezus. De teamleiders geven die brief over 3 maanden terug om dan te kijken hoe dat ons leven in die 3 maanden beïnvloed heeft. Het was een geweldig, bijzonder, verrassend en gezegend project!